

βραχιώτικος επίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. βραχιώτικο Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχσα, δι' ὃ ἰδ. βράχος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιώτικος.

Ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὰ βράχσα τῆς θαλάσσης: Βραχιώτικο νερό.

βράχνα ἡ, Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Εὐβ. (*Ακρ.) Πελοπν. (Αἴγ.) κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ. σβράχνα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βραχνιάζω.

Ἀλλοίωσις τῆς διαυγείας τῆς φωνῆς ἐκ ψύξεως ἢ ἄλλης παθήσεως τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, βράγχος ἔνθ' ἀν.: Ἐχει μὲν βράχνα τὸ παιδί ποῦ δὲ μπορεῖ νὰ μιλήσῃ Αἴγ. Μὲ τὴ σβράχνα ποῦ ἔχω πῶς νὰ τραγουδήσω! Λεξ. Δημητρ. Κρύουσα κί μ' ἐπῆσαι νὰ βράχνα, κουντεῦ' νὰ κλείσ' οὐ λιμόζ-ου-μ' *Ακρ. Συνών. βραχνάδα, βράχνασμα, βράχνιασμα, βράχνος.

βραχνά ἐπίρρ. κοιν. βραγνὰ Μέγαρ. Πελοπν. (*Αρχ. καδ.) Σαλαμ. σβραχνὰ Θράκ. (Αἴν.) Μακεδ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός, παρ' ὃ καὶ σβραχνός.

Μὲ φωνὴν ὄχι διαυγὴ καὶ ἰσχυράν, ἀλλὰ βραγχώδη καὶ ἀσθενὴ ἔνθ' ἀν.: Μιλᾷ βραχνὰ καὶ δὲν ἀκούεται κοιν. || Ἄσμ.

Κί ἀκῶ μῖς πέρδικας λαλιά, μῖς πετροκελαηδοῦσας καὶ τό ἔλεγε βραχνὰ βραχνὰ καὶ παραπονεμένα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Καὶ τό ἔλεγε βραγνὰ βραγνὰ καὶ παραπονεμένα κί ὅσοι κάμποι τ' ἀκούσανε, τὰ χόρτα μαραθῆκαν

Πελοπν. (*Αρχ. καδ.) Συνών. βραχνερά, βραχνιασμένα, βραχνιαστά.

βραχνάδα ἡ, κοιν. βραγνάδα Μέγαρ. κ.ἀ. σβραχνάδα Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Σῦρ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (1).

Βράχνα, ὃ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἐχει ὁ λαιμός μου βραχνάδα. Μ' ἐπῆσσε βραχνάδα καὶ δὲ μπορῶ νὰ μιλήσω.

βραχνιάζω Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχνα.

Βραχνιάζω 1, ὃ ἰδ.

βραχνᾶς ὁ, βαρυπνᾶς Κύπρ. Μακεδ. Νάξ. (*Απύρανθ.) κ. ἀ. βαρυχνᾶς Θράκ. (*Αδριανούπ.) Κρήτ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (*Ινέπ.) Χίος κ. ἀ. βαρυχνᾶς Θράκ. (Αἴν.) βαραχνᾶς Σύμ. βραχνᾶς σὺνηθ. βραχνᾶς Κρήτ.—Λεξ. Δημητρ. ἀβραχνᾶς Κάσ. κ.ἀ. βραγνᾶς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) βραφνᾶς Ἀντικύθ. Κρήτ. ἀριφνᾶς Ρόδ. σβαρυχνᾶς Χίος βραχνός Κύθηρ. Λέσβ. σβράχχνους Θράκ. (Αἴν.) σβραχνᾶς Δαρδαν. *Ηπ. Σάμ.—Λεξ. Δημητρ. βαραχτᾶς Καππ. (*Ανακ. Ἀραβάν. Σιννασσ.) γαρυπνᾶς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βαρυχνᾶς, ὃ ἐκ τοῦ βαρυπνᾶς ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύς, τοῦ οὐσ. ὕπνος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ας. Πβ. Εὐστάθ. 561, 8 «τοῦτο δὲ [τὸν ἐφιάλτην] ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος βαρυχνᾶν λέγει». *Η λ. καὶ παρὰ Σομ. Πβ. καὶ J Kalitsunakis Mittel-neugr. Erglär. 18 κέξ.

1) Ὁ μὴ ἀφυπνιζόμενος εὐκόλως. ὁ βαθέως κοιμώμενος Νάξ. (*Απύρανθ.) Συνών. βάρυπνος 1. 2) Πάθος ἀποπνικτικὸν ἐπερχόμενον ἐν ὕπνῳ ἔνεκα βάρους τοῦ στομάχου, δυσπεψίας καὶ ἄλλων αἰτίων, ὃ τῶν ἀρχαίων ἐφιάλτης ἢ ἡπίαλος ἢ πνιγαλίων (ὁ λαὸς πολλὰ χοῦ πιστεύει ὅτι τὸ πάθος τοῦτο προκαλεῖ δαίμων τις

καθήμενος ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅστις ἐμφανίζεται ὡς μικρὸν παιδίον ἢ νεανίας ἢ ὡς δασύτριχος καὶ δυσειδὴς γυνὴ ἢ ὡς μάγισσα κτ.) σὺνηθ.: Ἄσμ.

*Οντας ἔρχεσ', ἀβραχνᾶ, | ἀπὸ τὴν ἀνεκαπνὰ, μέτρα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ | καὶ τὰ φύλλα τοῦ δέντροῦ (ἀνεκαπνὰ=καπνοδόχος) Κάσ. Συνών. ἀπομόρεια, βαρὺς Β 2, ἐφιάλτης. 3) Φάντασμα πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν παιδίων Χίος. Συνών. βρικόλακας, σκιάχτρο.

βράχνασμα τό, Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βραχνιάζω.

Βράχνα, ὃ ἰδ.

βραχνερά ἐπίρρ. ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 111—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνερός.

Βραχνά, ὃ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἡ χήρα σκύβει γὰ στερενὴ φορὰ κί ἄγρια καὶ βραχνερά τὴν ἄμοιρη μικρούλλα θέλει νὰ δερμηνέψῃ ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν.

βραχνερός ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. ἐν Προπυλ. 1,238 ΑΧριστοπ. Ποιήμ. 83 ΣΜαρτζώκ. Ποιήμ. 40 ΣΣκίπη Ἀγία Βαρβάρ. 105—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραχνός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ ἔχων φωνὴν βραγχώδη καὶ τραχεῖαν ΑΧριστόπ. ἔνθ' ἀν.: Φλογέρες βραχνερές. Συνών. βραχνός 1. 2) Ὁχι διαυγὴς καὶ καθαρὸς, ἀλλὰ βραγχώδης καὶ τραχὺς ἔνθ' ἀν.: Ἀγριεὶ καὶ βραχνερεὶ φωνεὶ ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. Βραχνερὴ λαλιά ΣΜαρτζώκ. ἔνθ' ἀν. Βραχνερὴ κραξὶα ΣΣκίπης ἔνθ' ἀν. Συνών. βραχνός 2.

βραχνία τά, Πόντ. (*Αμισ. Σινώπ.) φραχνία Πόντ. (Σινώπ.) γραφνία Πόντ. (Οἶν.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βράγχια πληθ. τοῦ βράγχιον.

1) Τὰ βράγχια τῶν ἰχθύων ἔνθ' ἀν. Συνών. βράχια, σπάραχνα. 2) Ὁ φάρυξ καὶ ὁ λάρυγξ ὁμοῦ Πόντ. (Σινώπ.)

βραχνιάζω κοιν. βραχνιάζου βόρ. ἰδιώμ. καὶ Τσακων. βραχνιάζ-ζω Σύμ. βραχνιάτ-ζω Σύμ. βραχνιάν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) βραγνιάζω Κύπρ. (καὶ βραχνιάζω) Σαλαμ. φραχνιάζω Κύπρ. σβραχνιάζω Εὐβ. (Χαλκ.) Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Σῦρ. κ. ἀ. σβραχνιάζου Θράκ. (Αἴν.) Λέσβ. Μακεδ. φραγκιάζω Τήλ. φραγκιάζ-ζω Σύμ. φραγκιάτ-ζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. βραγχιιάζω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. βραγχιῶ. Πβ. Ἡούχ. «βραγχιιάζεσθαι» πνίγεσθαι.

1) Ἀμτβ. καθίσταται βραχνός, ἀποβαίνει ἡ φωνὴ μου ἀσθενὴς καὶ τραχεῖα ἔνεκα κρυολογήματος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἔνθ' ἀν.: Βράχνιασα ἀπὸ κρυολόγημα. Βράχνιασα νὰ σοῦ φωνάζω κοιν. Βράχνιαξε ὁ λαιμός μου Μέγαρ. Ἀπὸ τοῖς πολλὰς φωνὰς ἐφράγκιασα Σύμ. || Φρ. Βράχνιασα νὰ παρακαλῶ ἢ παρακαλῶντας (παρακάλεσα πολὺ) Πελοπν. (*Αρχ. καδ.) || Ἄσμ.

Μὴ μοῦ παραπονεύγεστε, γιατί εἶμαι βληχιασμένος, ἤγια νερό τοῦ πηαδιοῦ κ' ἐβράχνιασ' ὁ καημένος Θήρ. Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα βραχνὸν πολλαχ.: Μ' ἐβράχνιασεν ὁ τρόμος ἸΠολέμ. Σπασμέν. Μάρμαρ. 40 Μὲ βράχνιασε τὸ κρύο—τὸ τραγοῦδι Λεξ. Δημητρ. Συνών. βληχιάζω 2, βραχνιάζω. 2) Ἀποβάλλω τὴν διαύγειαν καὶ καθαρότητα καὶ ἀποβαίνω βραγχώδης ἔνθ' ἀν.: Βράχνιασ' ἡ φωνή μου ἀπὸ τὸ κρυολόγημα—τὸ τραγοῦδι κτ. κοιν. || Ποίημ.

